

Wycieczka rowerowa

aneb

Pokus přejet na kole Polsko od severu k jihu 30.6.-8.7. 2006

30.6. – Pátek

ŽAMBERK-LÍŠNICE-PASTVINY-VLČKOVICE-MLADKOV-DOLNÍ LIPKA-BOBOSZÓW-SMRECZYNA-MIĘDZYLESIE

Nadešel čas vyjet si na kola. Opět jedu s Arniem a navrch jsme přibrali Woytěcha. Letos nebudeme poznávat krásy naší vlasti, ale Polska. V 16:00 byl sraz u Woytěcha, nakonec jsem se stal brzdou a kluci si mě přijeli vyzvednout, když už jsem scházel ze schodů. Péťa, má drahá polovička, nás vyfotila a v 16:30 vyrážíme na kolech do Mezilesí. Je pod mrakem, nechutně fouká a za Líšnicí začíná padat voda. Brašny jsou sice těžké, ale musíme jet, abychom stihli vlak. Na pozicích se střídáme, ještě blbneme, a na hranici přejíždíme jen s letmou kontrolou pasů pány celníky. Před 18:00 jsme na nádraží v Mezilesí, Woytěch svojí polštinou kupuje lístky, i lístky na kolo. Na to že jedeme 629 km, jsou lístky za babku (56,30 + 5,0 zł), vlak přijíždí včas. Nejdřív chodí celníci, pak můžeme naložit kola i sebe – domluva jde, kola zamykáme, že úložný prostor nebude hlídán. Arnie našel volné kupečko, převlékli jsme se, dali něco k jídlu a já jim prý dělal ostudu, když jsem si dal výborný Staropramen v plechu. Prasopsi! Jediným zpestřením bylo Kłodzko (hradby), pěkná maminka a samozřejmě výstup ve Vratislavi (Wrocław), kdy jsem vyhazoval kola a kluci brašny. Přijeli jsme sem ve 20:30, odsunuli se na konec 4. peronu, kam jsme přijeli a odkud odjedeme. Woyta byl první na obhlídce, pak Arnie pro jídlo a mně se ani nechtělo, tak právě píšu deník a

všichni čekáme na vlak do Gdynie v 0:05. Arníe je nadmíru spokojen, líbí se mu tu – jídlo tu je dobrý a levný, slečny pěkný. A v tom mu dáváme za pravdu i my. Nakonec jsem taky nevydržel a šel se projít do haly a koupit si jedno klukama vychvalované sladké pečivo. Po jeho sněžení jsme se začali připravovat na nástup do vlaku, neboť, soudě dle ostatních vlaků, to je pěkné maso. Arníe se měl dostat do vagonu a najít nám místo, Woytěch najít vůz pro kola a já byl pověřen hlídáním. Kolem 23:44 vlak dojel, Arníe se nakonec jen taktak dostal aspoň do chodbičky a vůz na kola byl vepředu v nedohlednu. Po menších problémech s otevřením vrat vagonu, jsme zjistili kudy kola naložit a rozhodli se zůstat přímo v chodbičce tohoto vagonu. Vyzvedli jsme Arníeho a s 10 min. sekerou jsme vyjeli. Po chvíli jsme v uličce vyndali károšky, na brašnách našli optimální spací polohu a šli spát. Já si neslušně zanařoval v Poznani, kdy pořád někdo chodil na záchod. Kolem 3:30 začalo vycházet slunce a kluci, na pokyn či radu průvodčí, dospěli k názoru, že se přesuneme přímo ke kolům. Já se nakonec vrátil do chodby a krásně se vyspal, než mě Woytěch vzbudil.

1.7. – Sobota

GDYNIA-PIERWOSZYNO-MRZEZINO-SMOLNO-ŻELISTRZEWO-PUCK-SWARZEWO-WŁADYSŁAWOWO-CHAŁUPY-KUŹNICA-JASTARNIA-JURATA-HEL-JURATA-JASTARNIA-KUŹNICA-CHAŁUPY-WŁADYSŁAWOWO-CHŁAPOWO-ROZEWIE

Bylo po 7:30 a my se blížili do Gdaňsku. Něco jsme pojedli, převlíkli se do cyklo a v 8:20 vystoupili v Gdynia Główny. Nasadili brašny, namazali se (opalovacím krémem) a na druhý pokus vyjel po půl hodině z města. Jelikož je Polsko rovinaté, první kilometr vedl do kopce. Je čistá obloha, slunce pere a my si zvykáme... Cesta by mohla ubíhat, ale čekáme na Woytěcha. Projíždíme Puckem a kousek za ním zastavujeme na odpočívadle nad mořem s výhledem na Półwysep Helski. Arníe chce vařit oběd, našťestí ale nemáme vodu, takže jsem nucen oběma dát kus svého chleba, neboť pánové žádný nemají, a jíme. Do Władysławowa to je kousek, ale po silnici první třídy, která je plná aut. Místy se tvoří i kolony a vypadá to, že vše směřuje na Hel. Asi to tam bude pěkně nadupaný. Dál už cesta našťestí pokračuje po krásné cyklostezce, která má výpadky jen přes obce, kdy jedeme po chodníku nebo po silnici, což bývá lepší. Bohužel tu Poláci jsou jako chodci celkem bezohlední a cyklisti nezodpovědní, takže to je celkem náročná jízda. I přesto klukům stále ujíždím a musím na ně čekat. Arníe při jízdě přetrhává lanko k přední brzdě a ničí háček k přichycení brašny na nosič. Před Jastarní je nějaké opevnění z roku 1939, ale na naše opevnění to nemá. Na plotě je pěkná chlupatá housenka. Ty další housenky jsou již jiné – krásně se vlní a některé dokonce opalují. Moc krásné! ;o) Za Juratou začíná písčivá stezka a po obou stranách jsou krásné borovice podrostlé janovcem – národní park, nebo oplocené vojenské prostory. Až na Hel. Procházíme centrum, koukli jsme na maják a před 16:00 jsme již na pláži a někteří (Arnolt ne) lezeme i do příjemně chladivé vody. (*Papř*)

Balt byl pěkně mělký a ve vodě se dalo chvíli vydržet. Pláž byla plná sypkého písku, jen mušle v něm nebyly. Arnolt si opřel kolo o pařez. Poručil si ho pohlídat a pak usnul jako mrtvola – jedno oko otevřené a cenil na nás svůj vyvinutý chrup – taky přemýšlel, že si oholí chlupy – na nohou. Zatím to ale nerealizoval. Dvě hodiny lenošení utekly jako voda (Momentálně už zas Arnolt chrápe ve své mrtvolné pozici) a my se poté, co jsme zavrhlí cestu vlakem, rozjeli Helskou kosou nazpět. V podvečerním chládku už se nám jelo líp, navíc i doprava poklesla. Ve Władysławovu jsme zakrámovali u marketu, nakoupili pakl vody a vyrazili dál na sever. Podél pobřeží však bylo poměrně husté osídlení a navíc se začalo stmívat, proto jsme se rozhodli co nejrychleji najít plac na spaní. Zachrápili jsme v nízkém smrkovém lesíku kousek od hl.silnice. (PS: Papř mi teď objasnil, že prý to byly mladé borovice – Arnolt už zas spí.) Noc byla až na občasné dunění auta, které hučelo po kočičích hlavách vcelku klidná a narušovalo ji jen Arnoltovo šustění a Papřovo chrápání...

2.7. – Neděle

ROZEWIE-JASTRZĘBIA GÓRA-KARWIA-KARWIEŃSKIE BOTO I-PARSZCZYCE-MINKOWICE-KROKOWA-WEJHEROWO-NOWY DWÓR WEJHEROWSKI-BIESZKOWICE-KOLECZKOWO-BOJANO-DOBRZEWINO-CHWASZCZYNO-GDAŃSK OSOWA-GDAŃSK OLIWA-GDAŃSK CENTRUM-PRZEJAZDOWO-WESELNO-WIŚLINA-LĘDOWO-WRÓBLEWO-GRABINY ZAMECZEK-SUCHY DĄB-KRZYWE KOŁO

Ráno mě v 7:00 vzbudil Arnoltův kopanec (Arnolt pořád spí) – dostal za trest ešus. Ač nebylo čím se zdržovat, vyjeli jsme až v 8:30 – přebalovali jsme totiž Arnolta, který z nás měl nejlehčí batohy, což si poté, co si občas půjčoval všechno možné, ještě drze přičítal ke cti. Vyjeli jsme – po cca 600m jsme dorazili k majáku v Rozewie (*Paprova pozn.: Jedná se o nejsevernější bod Polska.*). Tam se nám cca na 1/2 h zaběhl Papr, a tak si Arnie zatím spravil brzdu a poslechl jsme si výklad o majáku pro polský školní výlet. Cesta dál pak probíhala vcelku rychle – dařilo se nám držet trio a jen na místech s kočíma hlavama či na velmi děravých krajnicích to moc nešlo. Zastávky byly jen technické – v Krokové na kostel a zámek a kus cestou Arnoltovi upadlo pití. Chvíli jsme stáli i v Piaśnickém lese, kde Němci kraje války pobili ± 12 000 Poláků. Cestou jsme minuli i pěkné jezero. Nyní jsme ve Wejhorovu v parku – nažraní a odpočatí. Arnolt chrápal, já a Papr psal, a když jsme všichni žrali, procházeli kolem nás delegace Poláků z kostela. Čuměli na nás jako puci, ale popřáli nám dobrou chuť. S Arnoltem zalaškovala nějaká jeptiška. Další cesta vede do Gdańska, stihneme-li Malbork, je ve hvězdách. (*Woyta*)

S Arniem to je vážně špatné, housenku vidí i v té jeptišce. Během pauzy usíná, tak ho budíme a vyrážíme. Cesta je zatím stále hodně zvlněná, kus jedeme i do kopce. Zajímavé je, že mimo obec bývá krásná nová silnice a v obcích stará rozbitá, kde se blbě jede. Cestou obdivujeme různorodost kostelů, kdy jich je snad polovina nových. Do Gdańska vjíždíme po nějaké silnici první třídy, takže jedeme těsně podél příkopu, je to docela o život. S pořádnou zastavbou přichází cyklostezka a my zjišťujeme, že zde jsou chodci mnohem ohleduplnější a na kola si dávají větší pozor než na Helském poloostrově. Daří se nám najít staré centrum a dokonce i starou poštu. Kus po nábřeží a zpět přes náměstí se dostáváme na most a po další cyklostezce kolem rafinérie a Makra ven z města. V Przejazdowu zastavujeme v krámku pro pití a my si s Arniem kupujeme první pifko – Żiwiec. Mně vyloženě bodlo, a protože se narovnal terén, tak kluky poslední hodinu vedu skoro třicítkou až na místo, které si vyhlížíme ke spaní. Celkem pohoda až na ty roje komárů – fuckt mazec! Po raské se sojovým masem a instantními těstovinami se po 22:00 pokoušíme usnout, ale nevíme jak se otočit a schovat před komárami. Já nakonec lehám se skoro uzavřeným spacákem a díru nechanou jen na dýchání překrývám termotrikem, přes které dýchám pusou. (*Papr*)

3.7. – Pondělí

KRZYWE KOŁO-KOŹLINY-CZATKOWY-TCZEWSKIE ŁĄKI-TCZEW-LISEWO MALBORSKIE-STARA WISŁA-KOŃCZEWICE-GNOJEW-MALBORK-GOŚCISZEWO-KONIECWAŁD-SZTUM-SZTUMSKA WIEŚ-NOWA WIEŚ-MĄTKI-BRACHLEWO-TYCHNOWY-BALDRAM-KWIDZYN-BĄDKI-OTŁÓWKO-OTŁOWIEC-GARDEJA-DUSOCIN-ŚWIERKOCIN-RUDZIĄDZ-MARUSZA-POKRZYWNO-OKONIN-NOWY DWÓR-RADZYŃ CHEŁMIŃSKI-JARANTOWICE-WĄBRZEŹNO-CZYSTOCHLEB-PŁYWACZEWO-KOWALEWO POMORSKIE-ELZANOWO-GRONOWO-GRĘBOCIN-TORUŃ

Komár je pěkná svině. Takovýhle nálety, co jsme zažili tuhle noc, bych nikomu nepřál. A když se člověk rádně zakuklil, stejně ho rušilo věčné pískání. Nicméně jsem se jejich náletům vcelku úspěšně ubránil – zato Arnolt... Ve stavu totální zoufalosti a únavy jal se po cca hodně klení a sakrování stavět stan, čímž nás pěkně budil a soustavně bodal tyčkami, nakonec ale byl úspěšný a stan si stranou postavil a do rána byl klid. Ráno jsme jen sbalili nejnnutnější věci a z toho komářího mračna spěchali co nejrychleji pryč. Snídali jsme v Tczewu, kde jsme pak chvíli bloudili, abychom našli most přes Wislu. Byl pěkně starý a nějak kulturně hodnotný. (*Paprova pozn.: Jedná se o 1. most s oblouky v Evropě z roku 1857. Celé okolí Tczewa je plné protipovodňových bariér.*) Po dílčích zdravotních zastávkách jsme to švihali po panelové silnici do Malborka. Zdejší křižácký hrad opravdu stojí zato, všichni fotili o 106. Z časových důvodů jsme jej ale jen obešli a klusali dál, stejně bylo pondělí. I přesto nás rušil nějaký malý klučina a cpal nám noviny i přesto, že jsme ho 3× odmítli. Uprostřed hist. komplexu Malborka stojej nádherný socpaneláky – skoro jako u nás. :-) Z Malborka jsme dojeli opravovanou silnicí na první odpočívadlo a sušili mokré věci od rosy. Je 13 h, začíná pěkně připalovat a nás čeká 120 km do Toruně – to budou jatka... (*Woyta*)

Po skoro 1,5 hodinové pauze máme vše sbaleno a vyrážíme dál. Ve Sztumu kupujeme v marketu další 5 l barel vody, neboť se ukázalo, že to je levnější než kupovat 1,5 l PETky. Cestou do Kwidzynu se nic zajímavého nedělo – gula prala jak cyp a my šlapali až z nás lilo nechutným

způsobem. Za městem nás čekal pěkný „vyšťavňováček“ – takový kopec jsme v polském vnitrozemí asi nečekali. Naštěstí nám lehce začal foukat vítr do zad, takže to jelo skoro samo. Arnie měl menší krizičku, jinak jsme bez problémů dojeli zvlněným terénem až do Grudziadzu, kde jsme v Kauflandu koupili 5 l barel a já kluky „mile“ překvapil plechovčičkou piva Tyskie. Prý mi pivo chtěli zakázat, ale já je přechcal a jel svoje nové „mik-mik“. Ze začátku špatná silnice se pomalu zlepšila, ubylo záplat, již se tolik nevlnila, jeli jsme po rovině a společně s větrem do zad jsme měli krásnou jízdu. V obci Radzyn Chelminski je zřícenina hradu, jinak jsme nic výjimečného nezahlídlí. Ve Wabrzesnu jsme udělali u krámků zastávku na doplnění energie a po 17 km se v Kowalewu Pomorskiem nuceně napojili na státovku do Toruně. Jízda to nepříjemná, začínalo se stmívat a ke kostelu sv. Katarzyny jsme dojeli již za úplné tmy po 22:20. Za chvilku dorazila Kasia (naše Katarzyna), naše dnešní hostitelka. Takový si dopřáváme luxus... ;-) Jedná se o kámošku, s jejímž taťkou jsme se s Woytou potkali loni ve Vysokých Tatrách. Došli jsme na privat, osprchlí se a tentokrát mě dostal Arnolt. Ze sprchy vyšel hladce oholen, neboť si s sebou vzal holení. Nevím, jestli jen tak nebo kvůli Kasii... ;-) Před tím mě dostával Woytěch vezoucí mýdlo, šampon, antiperspirant či kompletní příbor a ubrousek na jezení. Pak se diví, že má těžké brašny. Po sprše na nás čekala královská večeře s pivečkem (Strong, Debowe Mocne), které má voltů 7 a bylo lehce příjemně nasládlé. Vrcholem večeře však byly okurky od babičky, ty byly nejlepší. Asi do 2:30 jsme si povídali, pak šli řádně unaveni spát – Arnie na pohovku, Woyta na druhou a já se zabral zem, když jsem odmítl matraci.

„Já jsem moc ráda, že jste mne tady v Toruni navštívili. Jste výborní hosté a pěkně mluvíte česky :-).“ Kasia „španělská vesnice = czech film“

4.7. – Úterý

TORUŇ: privat-centrum-privat-centrum-privat

Vstali jsme něco po deváté, po hygieně šli kluci s Káťou pro snídani, já dopisoval deník. Před 12:00 jsme dojeli a vyrazili do centra. Viděli jsme kostel sv. Kateřiny ve dne, kostel sv. Jakuba, radnici, pomník M. Kopernika, starou poštu, kašnu s žábama, deštník se psíkem Filutkou, univerzitu (několik částí), věznici, Krzywú Wiež, rodný dům M. Kopernika, hradby, hrad a vše ostatní. Dokonce jsme nahlédli i do katedrály sv. Janů. Cestou jsme minuli i různé vojenské objekty – např. kasárnu a školu, mezi nimaž má Káťa privat. Na závěr jsme zašli do restaurace Manekyn na palačinky. Dali jsme si slané plněné palačinky, které připomínaly, řekl bych, nějaké tortily, a 2 pivečka Warka. Před 16:00 jsme byli na privatě. Chvilí jsme si povídali, Arnie šel spát, Woyta se kochal literaturou a před 20:00 dorazila Kátina kámoška Marta navrátilví se z Moskvy. Zjistili jsme, že si dokážeme česko-polsko-rusky povídat a načali Żubrówku. Po půlnoci jsme ji dopili a ve 4 vyrazili na prohlídku noční Toruně. Navštívili jsme známá místa a navíc se prošli po mostě s panoramatickým výhledem na město. Spát jsme šli před 3. hodinou.

5.7. – Středa

TORUŇ-M.NIESZAWO-SŁUŻEWO-PRZYBRANOWO-POCZAŁKOWO-PRZYBRANOWO-SŁUŻEWO-NOWA WIEŚ-ALEKSANDRÓW KUJAWSKI-NOWA WIEŚ-SŁUŻEWO-M. NIESZAWO-TORUŇ

Místo v 8:00 jsme vstali až v 9:00, Marta už byla na přijímačkách na doktorský. Nasnídali jsme se, balili si věci a mezitím přijela Kátina mladší sestra s babičkou a dědou. Zrychlili jsme tedy a ve 12:48 se rozloučili a vyjeli. Je 27 °C ve stínu. Z Toruně jsme vyjžděli půl hodiny, pak ještě kus po nějaké jedničce, kterou jsme rádi opustili a sjeli na cestu vedoucí středem vojenského území polygon (střelnice) s varováním před nevybuchnutým náložem, ostrou střelbou či předností tankům. Pěkná silnice byla po obou stranách lemována puszczo – všude byly borovice či břízy podrostlé převážně travou na písčitém podloží. Suchý vzduch se tetelil nad silnicí, takže jsme rádi dali kolem 14. hodiny přestávku na jídlo a nákup ve sklepě. Problém! Woytěch zjistil, že ztratil cestou peněženku (pas, občanka, ISIC, kreditka, €50, 60 zł, 1000 Kč...), tak shodil brašny a jel zpět. Já si dal chleba, nechal Arnieho hlídat brašny a vyrazil časovku za ním. Jednalo se o 18 km zběsilé jízdy do místa, kde se vědělo, že peněženku ještě měl (asi 0,5 km od sjezdu z jedničky poblíž necivilního vlakového nádraží Choraławka). Bohužel jsme ji nikde nenašli, vrátili se k Arniemu,

já si dal zasloužené pivečko (Lech) a jeli jsme na policejní stanici do Aleksandrówa Kujawského (Komenda Powiatowa Policja), kam jsme dorazili v 17:50. Je 18:19 a kluci vyšli, že policie už nepracuje a máme se stavit zítra ráno v Toruni. Zavolal jsem Kátě, že se za ní vracíme, jestli můžeme přespat. Dostali jsme zelenou, tak jsme vyrazili. Arníe cestou sbíral kilometry, takže se točil na silnici do kolečka jako pes honící si ocas, a snažil se najít peněženku. Bohužel neměl psí čich, tak byl neúspěšný. Cestou ke Kátě jsme koupili něco k jídlu i pití a pivečko Žubr, protože jsme se rozhodli uvařit gulášovou polévku. Káťa není sama, má tu sestru Jagodu (Borůvka). Po sprše a gulášové polévce jsme popíjeli džus a kecali. Spát jsme šli již po 1:00. Citát dne dnes zajistil Woytěch, když dorazil k okýnku na policejní stanici a na nic netušícího policajta spustil: „Dzień dobry! Proszę pan, ja mówię po czeski, źle po polski, po angielski, po niemiecki, po rosyjsku, po francuski, po słowocki. Jak będziemy mówić?“

6.7. – Čtvrtek

Opět jsme v Toruni... :-) Vstáváme v 8:00, snídáme a už v 10:00 jsme na policejní stanici, protože Woytěch je nervózní jako sáňky v létě a těší se na uniformy. Řada na nás přijde asi za 20 minut, opouštíme Woytu a jdeme na nákup do marketu. V 10:30 Woyta s Káťou coby tlumočnicí mizí a my přežíváme až do 12:00 v „čekárně“. Woyta má papír, že ztratil doklady, nesmí prý z Polska a musí na ambasádu. Na náměstí se stavujeme u Manekyna na palačinky a pivo. Odháníme věštkyni budoucnosti, i když poté Woytoj říkáme, ať za ní zaběhne, že mu třeba řekne, kde najde peněženku... Po jídle jdeme domů, kde Woyta po 14:00 rozjíždí volání na ambasádu. Zjišťuje, že pán vlastně vůbec nic neví a je zmatený. Já se jdu potupně oholit (:-/) Arníeho žiletkou, rezignuju a na tři hodiny ulehám, zatímco Woyta píše mejly všem známým, že se s nima loučí a do smrti zůstává v Polsku. Taký mu volají z domu. Po probuzení jsem dosazen za kuchaře – dělám sáčkovou slepičí polévku a časem nějaký blaf hrachovo-mrkvovo-kuřecí s rýží. Woytěch umyl nádobí a šli jsme na nákup lístků na MHD a kouknout na zastávku dvacetdvojky. Jdeme kolem vojenské školy, kde stojí tank a na holky dělá do vlasů nálet chroust. Po návratu Woytěch obsadil komp, my si povídali a již před půlnocí šli spát.

7.7. – Pátek

TORUŇ PRIVAT-TORUŇ VLAKOVÉ NÁDRAŽÍ

Kluci mě vzbudili kolem 5:30, abych za nimi zavřel, protože jeli do Varšavy na konzulát. Já vstal před 9:00, během mé snídane došli prarodiče pro Jagodu a pak jsem s Káťou vyrazil do centra. Již cestou nám přišla SMSka od Arníeho, že ženská nechápe, co Woytěch plaší, že už má být dávno za hranicema doma, papír o ztrátě dokumentů je víc než postačující na přechod hranice. Arníe měl pravdu. My si s Káťou prošli zoobotanickou zahradu, viděli jsme žubra, medvěd se nás bál jako by se ho bál Woytěch. K obědu jsme si dali pizzu v Da Grasso, já nafotil pár černobílých fotek, nakoukli jsme do Artušova Dvora (krásně malované klenby) a prošli jsme i asi čtyřmi ulicemi, kde jsem ještě nebyl. Skoro neuvěřitelné! :-) Dříve jsme chválili (hlavně Arníe) prázdnotu náměstí od turistů, dnes jsme potkali asi šest skupin Němců. V 15:00 jsme byli doma, já dopsal deník, Káťa nechtěla pomoci s obědem pro kluky, kteří dorazili po 16. hodině. Na SZ straně, kam dosud nesvítlo slunce, bylo ve stínu 35 °C. Teplota kulminuje. (Papr)

Pododdíl Warszawa:

Ráno jsme s Arnoltem vstali kolem 5 h, což byl takřka nekřesťanský čas. Ukázalo se, že jsme vstali dost brzo, a tak jsme na zastávce Hrbatý můstek chvíli čekali. Ranní vlak do Varšavy Bydgoszczam přijel včas, nalézt místa nebyl problém a cesta nám i díky citátům z Ivana Honika utíkala dost rychle. Jen by mě zajímalo, čím vlastně byly prachy... Ve Varšavě Centrální jsme byli cca o 10 min. později. Pro našince je Varšava obrovské město, jen nádražní areál by u nás těžko hledal konkurenci. Dlouhé rovné třídy a vysoké domy či přímo mrakodrapy se u nás nenajdou už prakticky vůbec. Dle Kátina plánu jsme ambasádu našli prakticky bez problémů a naštěstí obdobně proběhlo i sezení na ní. Paní nad všemi problémy mávla rukou, na výjezd stačí jen dokument o ztrátě dokladů. Tudíž informace, které poskytuje www.mzv.cz či pán na pohotovostním telefonu či polský policeman byly mylné (zavádějící). Flegmatický Arníe se jen zatlemil, nasadil sluneční brýle a vyrazili jsme do víru velkoměsta. Ač zpočátku vypadalo příliš

nově, až americky, po čase jsme našli i nějaké ty památky – a vcelku pěkné a vcelku dost. Jen od sídla polského prezidenta mě vyhodil nějaký voják. Nejhezčí z této letmé prohlídky bylo asi Staré Město s bastakem a královský zámek. Za zmínku ještě stála tlupa bezdomovců u armády spásy, hrob neznámého vojína a Arnioho pózování pro oka kamer. Za cca 2,5 hodiny jsme z Varšavy viděli vcelku dost – jen to šílené vedro! Zpáteční anabáze do Toruně už proběhla bez problémů, jen vlak byl trochu plnější. (*Woyta*)

Kluci poobědvali a už jsme se jen povídali, Woytěch byl již klidný. Arnio nám časem uvařil supr večerí – přesolenou polívku. ;o) Časem jsme se sbalili a po 21:00 vyrazili od Káti na nádraží. Osobákem jsme dojeli do Inowrocławu a ve 22:55 pokračovali rychlíkem do Walbrzychu.

8.7. – Sobota

WAŁBRZYCH-JEDLINA ZDRÓJ-GLUSZYCA-GLUSZYCA GÓRNA-BARTNICA-ŚWIERKA-LUDWIKOWICE KŁODZKIE-NOWA RUDA-WŁODOWICE-ŚCINAWKA GÓRNA-ŚCINAWKA ŚREDNIA-RATNO DOLNE-WAMBIERZYCE-RATNO DOLNE-RATNO GÓRNE-RADKÓW-KARLÓW-ŁĘŻYCE-DUSZNIKI ZDRÓJ – ZIELENIEC-LASÓWKA-MOSTOWICE-ORLICKÉ ZÁHOŘÍ-NERATOV-VRCHNÍ ORLICE-BARTOŠOVICE

V rychlíku jsme pověsili kola, ve vedlejším vagonu si našli volné kupé a po průchodu štiplítky se pokusili o usnutí. Arnio si spal sám na sedačce a my se o druhou půlili. Po 4:30 jsme vstali, převlékli, přesunuli ke kolům a čekali na Walbrzych Glówny. Walbrzych je průmyslováira s velkým katastrem, aspoň dle cesty vlakem. Před 5:30 jsme sedli na kola a vyrazili (dva krámky již byly otevřeny). Dnes to vypadá na horskou etapu – silnice se vlní nahoru a dolů. Krásný sjezd je z Gluszyce Górne do Nowe Rudy, kdy jedeme snad 20 km z kopce dolů. Cestou mjííme nějaký lom u Świerky. Po čtvrt na devět jsme ve Wambierzycích u poutního kostela a lehce snídáme, v nohách máme již přes 50 km. S Woytěchem si jdeme prohlídnout interiér a křížovou cestu. Arnio standartně usíná. Po hodině se vracíme 2 km zpět a kocháme se výhledem na stolvé hory. Nakonec projíždíme přímo NP kolem Szczelinienjece Wielkego (Hejšovina; 919,2 m n.m.) a dává nam docela zabrat. Do Duszniki Zdrój absolvujeme takřka 10 km sjezd, kdy cestou mjííme louku plnou bolševiků (nebo že by to byly bolševníky?!) a u pramene Agata doplňujeme železitou vodu. Na Drogu Orlickou stoupáme po modré turistické značce po špatné asfaltce zakončené pěkným vyšťavňovákem. Arnio opět předvádí svůj oblíbený heroický výkon a kolo notnou část cesty vede. Dál modrá přechází v lesní cestu, po níž jedeme dalších 6 km průměrnou rychlostí okolo 5 km/h. Úžásná sadárna! Droga Orlicka je nová asfaltka po níž sjíždíme dolů mimo jiné pod „Masaryčkou“ z polské strany. V Lasówce je pěkná buřina, tak s Woytou zalézáme do jedné hospůdky, Arnio hrdinsky v největším lijáku pokračuje domů. Do půl hodky je po dešti, vysvítá sluníčko a my pokračujeme na haniční přechod. Woyta je pro celníky rarita a půl hodiny s ním bojují a telefonují snad i do Kremlu. Po přejezdu hranic Woytovi ujíždím a on mi to při mém focení vrací. Když se ho snažím dojet a přehazuji, tak se mi před Bartošovicemi zamotává řetěz a já nevím co s ním, síla nepomáhá. Woyta se vrací, doprovází mě do Bartošovic a já čekám až pro mě přijedou rodiče autem a posledních asi 13 km dojíždím potupně autem. Cestou do Žamberka nám ještě stíhá upadnout výfuk. TAK TO BYL NÁŠ „CYKLOVÝLET“ PO POLSKU...

Suma sumárum:

- Arnie už příště nesmí jet bez stojánku
- Arnie si bude včas opatřovat dostatek vody
- Woytěch nebude tahat zbytečnou hygienu, stačí kartáček a pasta na zuby
- na týdenní cyklopobyt v PL stačí bohatě 200 zł
- neztrácet doklady!!!
- nebrat s sebou do ciziny pas i „občanku“

Datum	Doba jízdy [hod]	Délka [km]	Průměr [km/h]
30.6.	1:26:47	31,11	21,5
1.7.	5:47:13	123,1	21,3
2.7.	5:27:17	118,97	21,8
3.7.	8:16:34	186,68	22,6
4.7.	---	---	---
5.7.	4:55:42	115,22	23,4
6.7.	---	---	---
7.7.	14:09	4,87	20,6
8.7.	5:37:54	121,19	21,5
Celkem:	31:31:27	696,3	22,0

Sepsal Woyta & Papr